

## Waarom ik je deze brief schrijf

Ik walg van je. Nooit eerder heb ik het je gezegd. Ik wil dat je het weet.

Vanaf de eettafel staar ik uit het raam richting Beverwijk. Toen ik je begin 1981 leerde kennen woonde je daar met je ouders en je broer in een rijtjeshuis onder de rook van de Hoogovens. Zeven kilometer noordelijker, in een forensendorp aan de kust, stond mijn ouderlijk huis. Daar woonde ik met mijn ouders en mijn jongere zussen Julia en Marlies. In het dorp ging ik naar school en ik bracht er mijn jeugd door.

Na het overlijden van mijn ouders betrok ik de woning, samen met mijn man. Vroeger was het kaal rondom het huis, op de fruit- en lindebomen na. Het erf liep over in het bollenland van mijn vader. Nu is er een weelderige besloten tuin vol bloemen, heesters en bomen.

Mijn eettafel staat op dezelfde plek als in mijn jeugd. In de verte zie ik, hoog achter de laurierkersen, de rook van Tata Steel. Vlak daarvoor ligt Beverwijk.

Ik ben bang dat ik je daar op een keer weer tegenkom, bijvoorbeeld in de Breestraat. Stel dat ik daar op een zonnige dag naartoe fiets en C&A binnenloop. Ik snuffel rond, kies een jurkje uit een rek en loop naar de paskamer. Daar sta jij, voor een spiegel. Je past een trui of overhemd. Je ziet me.

Eén moment rust jouw blik op mijn gezicht en mijn wangen worden gloeiend heet. Vliegensvlug draai ik me om, loop een paskamer in en trek het gordijn met een ruk achter me dicht. Ik ga op het krukje zitten. Mijn adem stokt. Mijn handen plukken aan het jurkje. Koude golven verkillen mijn hart. Dan ga ik staan, het gordijn op een kier, tot ik zeker weet dat jij hebt afgerekend en weg bent bij de kassa.

Trillend schuif ik het gordijn een stukje open. Mijn ogen gaan van links naar rechts, het jurkje in mijn hand. Ik loop naar een rek en hang het terug.

Buiten speur ik tussen de winkelende mensen. Mijn fiets van het slot en weg. De Breestraat uit. Met alle kracht die ik heb. Hijgend het fietspad over, zo hard als ik kan.

Thuis laat ik me op een stoel zakken. Handen onder mijn hoofd. Blij dat mijn man niet thuis is. Ik wacht tot mijn hart tot rust komt, terwijl ik jouw tot spleetjes geknepen ogen nog steeds voor me zie.

Zo zou het kunnen gaan. Hoe kan het dat je me na veertig jaar nog steeds in een wurggreep houdt?